

Найгарніший кіт

— Вітаю, — ввічливо звернувся до полохливих новачків кіт, щойно вони прибилися до Сміттєзвалища, — і, не зволікаючи, назвався: — Я найгарніший... — і з язика мало не злетіли слова «найбагатший та найвідоміший», та ось біда — відомим він не був, та й статків не надбав. Отож він провадив далі: — І ось-ось купатимусь у променях слави, ви ще почуєте про зірку Фердинанда! А оце мій... — та цуценя, що лащилося до нього, кіт радше вважав відданим шанувальником, а не другякою. До всього песики, на думку Фердинанда, не заслуговували на пишні імена. Отож він скористався скороченим ім'ям: — ...це мій Пух.

— Пухнастик, — впевнено виправило цуценятко, метляючи хвостиком. Воно завжди виразно вимовляло усі склади свого імені, сподіваючись таким чином чимськоріш подорослішати.

На Сміттєзвалищі кіт господарював здавна: чи то його вигнали, чи то він утік (цю сторінку свого життя він зазвичай швидесенько перегортав). Фердинанд опинився на Звалищі, як і решта: буркотіння в животі безпомильно вказало йому шлях. Певна річ, це місце з першого погляду відштовхувало. І навіть із другого. Та, пильніше придивившись, кіт зметикував: тут, на Звалищі, він найгарніший! А це, у свою чергу, відчиняє двері до популярності та слави. Отож, попри несхвальне сичання давніх мешканців Звалища, він уже нікуди не пішов.

Правду кажучи, Фердинанд був не такий уже й красунчик, яким себе вважав. Проте вигляд мав статечний: вгодований, він майже на півголови вивищувався над котами-помийниками. Його вогненна шовковиста шубка мінилася в сонячних

променях, а білі щічки та краватка аж кричали про рідкісну породу. На жаль, розкішний вигляд псував хвіст: залізні двері м'ясної крамнички хтозна-коли вкоротили його вдвічі. Втім, Фердинанд занепав духом ненадовго: йому сяйнуло, що куций хвіст – то рідкісна оздоба, а не вада.

Та, на жаль, шанувальників майбутньої зірки Сміттєзвалища було як кіт наплакав, а новачки у чергу не вишиковувались. Отак і цього разу вони блискавично дременули назустріч дивовижі: замість звичайнісінського сміттєвоза, заляпаного багнюкою, на Звалище увірвалася величезна кошлата коняка, що видихала хмарки пари, тягнучи карету. Віжки тримав всохлий згорблений дідусик із дитячим личком, а на коняці сиділа кумедна мавпочка. Вона так затято викривляла мармизи, що капелюшок ледь тримався на потилиці.

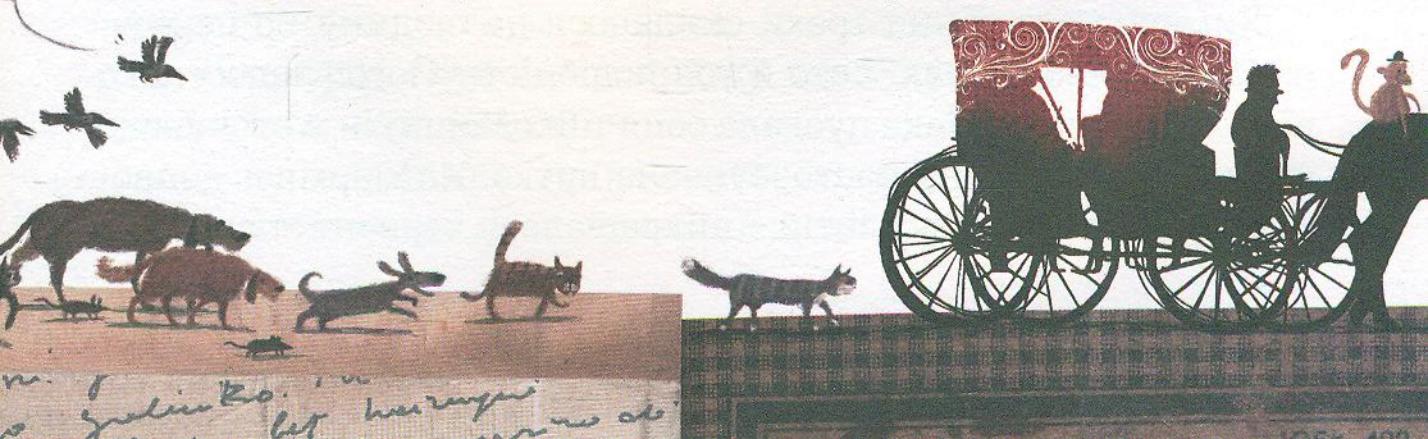
– Боягузи! – полетіло навздогін новачкам, і Фердинанд удав, ніби просто не бачить диво-карети.

– Мерщій туди, зараз таке почне-е-еться! – очі Пухнастика зацікавлено спалахнули.

– Що почнеться? Як хочеш, то поспішай, бо там уже тиснява. А я краще почекаю, розвідаю ситуацію. Біжи хутенько, – пирхнув кіт та заповзявся вимивати свої довгі білі вуса.

За мить цуценяти і слід прохолос.

Мабуть, варто розповісти дещо і про Пухнастика. Правду кажучи, то було не дрібнюнє цуценя, а вже такий собі песик, мілесенький білявчик із поцяткованими чорним пичкою та кінчиком хвоста. Пухнастик уже й призабув, як потрапив на Звалище, але

сусід-щур усе пам'ятив. Того дня до Звалища підрулила сяйлива машина, і дебела пані в картатій сукні поставила на землю оперезану стрічкою коробку. По тому вонаувіпхнулася в авто – і гайда: тільки дорога закурилася. Певна річ, щур, не зволікаючи, чкурнув перевірити коробку. Отак-от і з'явився Пухнастик.

Та песик через це не переймався. Він був ще дуже молодий, аби зрозуміти ситуацію.

Карета

Помаранчева карета з вигадливими візерунками сліпила очі, і кожен, хто її бачив, не міг не замилуватися нею. А на Звалищі завжди було чимало розязв.

– Отакої! Оце так конячина! Гей, не лови ґав, бо ще лапу перейде! Невже то король із королевою до нас завітали? А колеса, як у млина! – лунало зусібіч.

Усі розязви – а це четверо собак, десятеро котів, зграя ворон та кілька розжирілих щурів – ладні були повмирати від цікавості: хто ж там сидить усередині?

Нарешті дверцята, рипнувши, прочинилися, і спершу виткнулася клітка, загорнута в хустину, відтак – щупляві волохаті руки, що, власне, тримали її, і нарешті з'явилося химерне створіння. Завбачивши його, собаки підібгали хвости і кинулися навтьоки, коти наїжачились і зі сичанням відступили, а щурів і слід загув.

Химерне створіння трохи скидалося на людину, бо пересувалося на двох ногах – ото й уся подібність! Його гладесенько відполірована маківка пускала сонячних зайчиків, а оточувало її не волосся, а синя настовбурчена щітка. На мармизі – ліворуч білій, а праворуч жовтій – викрашалася червоняста кулька.

Рухалося створіння на двох смугастих кульках, що там казати про ступні — кожна була завдовжки зо три котячі хвости! До всього цей дивак був кумедно незgrabний. Виходячи з карети, він мимохіть зачепив лапищем колесо — шльоп! — і розпластався на весь зрист. Клітка з якимось пухнастиком вислизнула із його ручисьок і з дзенькотом покотилася геть.

— А хай тобі грець! Тъху! — відсапуючись, дивак звівся на ноги, люто обтрусив хустиною куряву і, навіть не глянувши на клітку, попхався назад у карету.

— Гайда! — дідусик клацнув батогом, кінь заіржав, і карета, зірвавшись із місця, поторохкотіла геть. А мавпочка на прощання скривила чергову кумедну пичку.

Новачок-дивачок

Мешканці Звалища вмить схаменулися. Щур-усезнайко, як завжди, випередив решту і першим скрався до клітки. Спочатку він випробував ґратки на зуб — та де там! То були міцні ґратки. Відтак посміливішав, простяг усередину лапку і штовхнув сіру пухнасту грудочку. Грудочка сіпнулась і розгорнулась — отакої! Вона мала коротенькі ніжки, хвостика та кругленькі вушка. Плонянка дуже скидалася на опецькувату вгодовану білку.

— Ану геть! — нахабно вигукнула грудочка, побачивши щура.

Допитливо роззирнувшись на всі боки, грудочка тяжко зітхнула і спритно крутнула гачечок, прочинивши дверцята.

— Геть, геть! — бубоніло звірятко, видряпуючись вгору. — Чого припхалися, голодранці?

Але щур був не з боязких і навіть не поворухнувся. Та й решта поволі повитикала носи зі сховків і наблизилась.